

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

15.12.2006

N:o 30

Mikkoa kuunnellaan Kiiskilän kartanon edustalla

Kuinka tunnemme juuremme

Me sukuseuran jäsenet tunnemme juuremme. Monet meistä ovat useinkin käyneet sukumme syntysijoilla siellä menetetyssä Karjalassa. Vaikka uusia kävijöitä kotiseutumatkoiilla aina onkin ollut mukana, ei osanottajajoukko ole juuri kasvanut. Seuramme jäsenmääräkin lienee pikku hiljaa vähentynyt eivätkä sukukokoukset tahdo kiinnostaa, vaikka sukumme sinänsä kasvaa jatkuvasti. Onhan meitä samaa sukunimeä kantaviakin jo yli 1000 henkeä. Vähintään kaksinkertainen on silloin suvun piiri.

Vähäinen mielenkiinto kokouksiimme ja johtokunnan jäsenyyteen paneekin miettimään koko sukuseuramme tulevaisuutta keskeisten toimihenkilöiden ikääntyessä. Mitä pitäisi tehdä?

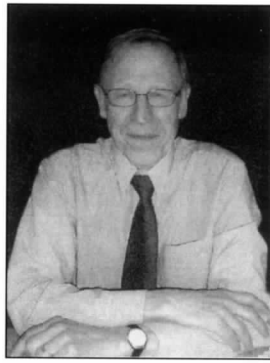
Karjalaisilla suvuilla on erityinen ongelma siinä, että entinen kotiseutumme on rajan ja monien muodollisuuksien takana. Eikä siellä suvun synnyinsijoilla nykypolvelle paljon näkemistäkään ole. Alueen nykyinen väestö on joutunut muuttamaan ties mistä eikä sitä kiinnosta kotiseutunsa historia puhumattakaan ympäristönsä tilasta huolehtiminen.

On kuitenkin muistettava, että maailma muuttuu myös Suomessa. Suur-Helsingissä on tänään Espoo ja Vantaa mukaan luettuna lähes miljoona asukasta, mutta kaikki he kokevat olevansa kotoisin pääkaupunkiseudulta.

Viipuri oli v. 1939 läänin pääkaupunki, ja Suomen toiseksi suurin kaupunki, jossa oli n. 80 000 asukasta. Ellei sitä olisi menetetty, kuuluisi siihen tänään koko entinen maalaiskunta asukasluvun ollessa todennäköisesti 150000 luokkaa.

Jos emme olisi v. 1944 lopullisesti menettäneet Karjalaa, niin sanoisimme sukumme olevan Viipurista lähtöisin. Silloin myös nuorempi polvi saattaisi olla nykyistä kiinnostuneempi kotiseutumatkoista. Vaikka harvojen esivanhemmat silloin asuivat Viipurin keskustassa, niin Viipuri oli se keskus, joka vaikutti jokaisen elämään.

Pitäisikö tulevia kotiseutumatkoja suunniteltaessa panostaa aikaisempaa enemmän itse Viipuriin, ei ainoastaan toriin ja ostoksiin, vaan myös siihen Viipuriin, jota se on koko Suomelle aikanaan merkinnyt. Viipurissa on vieläkin paljon nähtävää. Sen vanha kaupunki, Viipurin linna, keskustan hienot koulutalot, Havin vallit urheilukenttineen, Monrepoon puisto ja monet muut kiinnostavat paikat niihin liittyvine tarinoineen. Maaseurakunnan kirkossa on esivanhempamme vihitty ja heidän lapsensa kastettu. Viipuri on merkittävä osa Suomen historiaa, josta me vanhojen viipurilaisten jälkeläisinä voimme olla ylpeitä.

Heikki Koskelainen

Edellä esitetyt näkökohdat ovat eräänlainen hätähuuto: mitä meidän pitäisi tehdä, että saisimme uutta verta ja näkökulmaa toimintaamme. Pyydänkin: ottakaa yhteyttä, soittakaa, kirjoittakaa, lähettäkää postia ja valokuvia, antakaa palautetta. Tulkaa mukaan toimintaan.

Toivotan kaikille seuramme ystäville ja lehtemme lukijoille Rauhaisaa Joulua ja kaikkea hyvää tulevalle Uudelle Vuodelle!

Kerttu Waselius kotipihallaan Koskelan kosken partaalla 22. heinäkuuta 2006.

Kesän 2006 kotiseutumatka

Viime kesän kotiseutumatka tehtiin lauantaina 22. heinäkuuta perinteisen ohjelman mukaisesti. Uutta oli kuitenkin kaksi ennen näkemätöntä paikkaa, Kiiskilän kartano ja Ihantalan taistelupaikka. Osanottajajoukko oli pääosin entuudestaan matkalla olleita, mutta olipa joukossa ilahduttavasti myös uusiakin kasvoja. Pitkämatkalaisin oli varmasti Kanadan Vancouverista tullut Kerttu Waselius. Matkan käytännön järjestelyistä oli entiseen tapaan huolehtinut asiantuntemuksella Hannu Koskelainen Kausalasta.

Kerttu Waselius

*Hannu Koskelainen,
Mihail Kostolomov ja
Ilmo Kekkonen*

Sopivaan tunnelmaan meidät johdatti jo Suomen puolella Ilmo Kekkonen kertomalla menetettyyn kotiseutuun liittyvistä sekä nykyisistä että sota-ajan tapahtumista. Ensimmäinen pysähdys Venäjän puolella oli Karppilassa, jossa ystävämme Mikko astui kyytiin johdattaakseen meidät vähän matkan päässä sijaitsevaan Krohnien historialliseen Kiiskilän kartanoon. Muistammehan kartanon väen olleen mukana myös Tervajoen koulua perustamassa sekä sitä ylläpitämässä opettajina ja rahoittajina.

Kartanon päärakennus antoi ainakin kauempaa katsoen aavistuksen siitä tyylikkyydestä ja kulttuurista, mikä sitä oli Suomen aikana leimannut. Puiston suuret puut varjostivat armeliaasti itse rakennusta, joka varmaankin alkaa olla viimeisillään. Kommunismin aikana kartanossa oli pidetty pioneerileirejä ja ehkä jollakin tapaa yritetty pitää myös rakennuksia kunnossa, mutta tällä hetkellä vaikuttaa siltä, että tämä yksi viimeisistä vastaavista rakennuksista alkaa olla viimeisillään.

Matkanjohtajamme Hannu Koskelaisen sponsoimien mainion lounaan nautimme Viipurissa useimmille entuudestaan tutussa ravintola Labyrintissa. Tämän jälkeen olikin aika suunnata matka Ihantalaan.

Tali-Ihantalan taistelua ja sen merkitystä kesän 1944 dramaattisessa vaiheessa selosti Ilmo Kekkonen yleisesikuntaeverstin (evp) ammattitaidolla. Matkalaisilla oli mahdollisuus tutustua myös maastoon ja siellä oleviin sekä suomalaisiin että venäläisiin muistomerkkeihin.

Ihantalan jälkeen oli aika kääntyä takaisin Viipurin kautta Vahvialan suuntaan ja käydä sukumme syntysijoilla Koskelassa. Ohjelmaltaan ja asiiasälöltään hyvä matka!

Käveltiin Kiiskilän kartanorakennukselle

Mikko Kostomolov kertoili kartanon historiasta ja Krohnien huvusta

Mikko Kostomolov

Mielenkiintoa riitti

Kiiskilän kartanon päärakennus rappeutuu hoidon puutteessa.

Yleiseskunta eversti (evp.) Ilmo Kekkonen selosti Ihantalan taisteluiden kulkua. Sotaveteraani Peltonen, Anu-Leena sekä Heikki Koskelainen kuuntelevat

Tali Ihantala 1944

Tähän Pohjoismaiden historian suurimpaan taisteluun osallistui 50 000 suomalaista ja 150 000 neuvostoliittolaista sotilasta sekä valtava määrä tykistöä molemmin puolin. Kyseessä oli ennen näkemätön suomalaisten joukkojen ja tykistön keskittäminen. Useita vuorokausia kestäneissä taisteluissa vihollisen hyökkäävät joukot tuhottiin oman jalkaväen torjuntatuen kanssa. Omien ilmavoimien sekä niitä vahvistaneen saksalaisen lento-osasto Kuhlmeyn toiminnalla oli suuri psykologinen vaikutus etulinjan taistelijoihin.

Kaksi viikkoa kestäneissä taisteluissa suomalainen kenttätykistö ampui 120 000 laukausta ja kii-vaimpana taistelupäivänä 3.7. yli 12 000 laukausta. Neuvostoliiton kokonaistappiot olivat n. 22 000 miestä. Suomalaisten tappiot olivat 8 800 miestä.

Tali-Ihantalan kaltaiset taistelut käytiin hieman myöhemmin Vuosalmella ja Viipurinlahdella. Sielläkin vihollinen torjuttiin hyvin raskaissa taisteluissa. Tali-Ihantalan torjuntavoitolla oli Vuosalmen sekä Tienhaaran ja Viipurinlahden taisteluiden ohella ratkaiseva merkitys siinä, että vihollinen ei koskaan päässyt toteuttamaan alkuperäistä tavoitettaan. Suomi oli pelastettu.

Lähde: www.veteraaniperintö

Talin taistelujen muistomerkki

Ihantalan järvi, jonka takaa vihollinen pyrki etenemään.

Siirtolohkareeseen kaiverrettu muistokirjoitus

Ennen vierailuamme, olivat aseveliveteraanit laskeneet seppeleen toveriensa muistoksi

Heikki Koskelainen, Ilmo Kekkonen ja Mikko Kostomolov tarkastelevat muistolaattaa.

KOSKELASTA LÖYTÖMÄELLE

Viialassa asuva seuramme jäsen Kirsti Käki on sukututkimuksen harrastajana tutkinut mm. Löytömäelle tulleita Koskelaisia ja heidän jälkeläisiään, joita hän on löytänyt ainakin 170 kpl. Esimerkiksi v. 1747 syntyneen Juhana Koskelaisen suvusta hänellä tietoja koneellaan kahdeksan sukupolven ajalta. Hän on myös mukana tekemässä lähiaikoina ilmestyvää Löytömäki-kirjaa. Kirsti Käki kertoo kirjeessään lehdellemme, mm seuraavaa:

Löytömäen kolmesta maakirjatalosta Junni-nimiseen taloon tuli jo 1700-luvulla kotivävyksi Koskelasta Taavetti Juhananpoika Koskelainen. Hänellä oli viisi tytärtä, joista tosin yksi kuoli nuorena ja vain yksi poika.

Junniin tuli jälleen kotivävyjä, kun Hapenensaarelta kotoisin olevan Filip Laurinpoika Riiheläisen pojat Juhana ja Simo avioituivat Taavetin kahden tyttären kanssa. Heistä Juhana Eevan ja Simo puolestaan Elisabeth (Liisa) Taavetintyttären kanssa. Simo Riiheläinen muutti myöhemmin perheineen Nurmiin lampuodiksi (Antti Riiheläisen tutkimus), mutta Juhana jäi Löytömäelle. Hän viljeli Junnin tilaa yhdessä lankonsa Joakim Koskelaisen kanssa. Hänen jälkeläisiin asui Löytömäellä Riiheläinen/Riihelä-nimisinä loppuun asti eli kunnes sieltä lähdettiin lopullisesti.

Mainittakoon, että Simo Riiheläisen sukuhaarasta tulee Antti Riiheläinen, joka toimi Vahvialan kunnalliselämässä miltei koko itsenäisyyden ajan. Hän on toiminut kunnanvaltuuston varapuheenjohtajana sekä useissa lautakunnissa ja muissa tehtävissä vuosien aikana. (Sutela: Vahvialan synty ja sen vaiheet, 1949).

Kirsti Käki löysi myös muutamia Käki-sukuun avioituneita Koskelan Koskelaisia. Polvijoen taloon on tullut miniäksi Anna Eliaantytär Koskelainen Seppälän talosta 1875.

Mikkolan taloon on puolestaan tullut miniä Koskelan Sinkkalan talosta jo 1853. Hän oli Maria Simontytär Koskelainen. Löytömäen Marjakydön taloon tuli miniä Ylijoen talosta vuonna 1838. Hän oli Eeva Antintytär Koskelainen.

Mikäli lehtemme lukijoita kiinnostaa saada enemmänkin saada tietoja edellä mainituista suvuista, on Kirsti Käki luvannut olla käytettävissä. Hänellä on myös v. 1807 syntyneen Taavetti Eliaanpoika Koskelaisen jälkeläistaulut, mutta ei ole tutkinut hänen esipolviaan. Hänen yhteystietonsa ovat:

Kirsti Käki
Palokatu 5, 37830 Viiala
Puh. 03-543 5896

Mihail Kostolomov – mies Viipurin pauloissa

Näin otsikoi Hufvudstadsbladet isolla kuvalla varustetun kaksisivuisen juttunsa ystävästämme Mihail (Mikko) Kostolomovista viime keväänä. Alkuesittelyssä lehti toteaa Mikon kirjoittavan kuumeisesti vanhasta Viipurista hakuteosta jota kukaan ei tunnustavaksi, ei Venäjä eikä Suomi.

Ei pidä paikkaansa, sanoo Mikko. Nykypäivän Viipurissa on paljon sellaisia, jotka haluavat tietää enemmän kotikaupungistaan ja sen historiallisesta perimästä. Mikko on antaumuksellinen paikallishistorioitsija, joka tietää kaiken vanhan Viipurista. Lukuisat ovat ne ulkomaiset ryhmät, joiden oppaana Mikko on ollut. Hän osaa kahdeksaa kieltä.

Meille sukuseuran jäsenille kaikki tuo ei ole yllätys, mutta on hienoa todeta, että hänet tunnetaan varsin laajalti. Meitähän Mikko on luotsannut jo noin 15 vuoden ajan. Siksi on paikallaan esitellä hänen taustaansa tarkemmin myös lehtemme lukijoille.

Karppilaan, entiseen Heikki ja Hilma Vahvelaisen v. 1932 rakentamaan taloon hänen vanhempansa muuttivat jo v. 1948. Hänen Vologdasta lähtöisin ollut isänsä oli työssä Tienhaaran Kattohuopatehtaalla ja pitkään Tervajoen koulun opettajana toiminut äiti taas oli syntynyt Pietarin lähistöllä Hatsinassa.

Nuori Mihail oli varsinainen ihmelapsi, sillä tuli ylioppilaaksi jo 15-vuotiaana ja valmistui viiden kuluttua biologiksi. Oltuaan 8 vuotta biologina Kuollan niemimaalla hän palasi takaisin Viipuriin, jossa sai toimen Monrepoon puutarhasta vastaavana mestarina. Myöhemmin hän työskenteli myös linnassa sen luonnontieteellisen osaston päällikkönä. Tämän jälkeen hänellä on ollut monia tilapäisiä ja lyhyempiä tehtäviä Viipurissa ja Tervajoella. Viimeisin vakituinen toimi hänellä oli Herzenin pedagogisen yliopiston Viipurin osastossa. Siihen tehtävään hän pettyi, sillä koulun johto enempää kuin muutkaan Viipurissa eivät ole hänen mukaansa kiinnostuneet tutkimuksesta tai kulttuurihistoriasta.

Mikko näytti lehden toimittajille luonnollisesti Tervajoen koulun, ensimmäisen kansakoulun, jonka opetuskieli oli suomi ja kertoi myös koulun edellisen kesän suurista 150-vuotisjuhlista. Artikkelista käy kuitenkin ilmi hänen pessimistinen kuvansa Viipurin tulevaisuudesta: ”kaupungille olisi hyvä, että se kuuluisi jälleen Suomeen, mutta Suomen kannalta se ei olisi hyvä idea!”

Heikki Koskelainen

KADONNUT VAHVIALA

Vuonna 2002 ilmestyi kirja Kannaksen asuttamisesta. (B. Tikka, J. Balasov, V. Stepakov: Karjalan kannas sotien jälkeen v. 1940-1941, 1944-1950. Karelia historian ja kotiseudun tutkimusyhdistys). Se perustuu Neuvostoliiton arkistoainekseen ja eräisiin muistelmiin

Viipurin länsipuoli oli sotilasaluetta NL:n hajoamiseen asti, joten siitä on kirjassa vain vähän mainintoja. Tähän on kuitenkin pyritty kokoamaan se aineisto, jonka voi arvioida koskevan Vahvialan ja erityisesti Tervajoen aluetta. Kokonaiskuvan saamiseksi käsitellään hieman myös Viipuria ja Viipurin maalaiskuntaa.

VÄLIRAUHAN AIKA 1940-41

Neuvostoviranomaiset panivat luovutetun alueen tarkastuksessa todetut tuhot suomalaisten syyksi. Todellisuudessa puna-armeijan yksiköt aloittivat joka paikassa perusteellisen rosvouksen, sillä evakuoitukin karjalaiskoti oli heidän mittapuunsa mukaan hyvin varustettu. Astiat, liinavaatteet, työkalut, polkupyörät ja huonekalut katosivat pikavauhtia. Mitä ei voitu viedä, särjettiin. Ryöstely kyllä oli kielletty, mutta kieltoa ei kyetty valvomaan. Sotamiehiä tarkastettiin, mutta upseerit ja erilaiset virastojen ”hankintaryhmät” tekivät suoraa rosvousta.

Huhtikuussa koottiin alueen kartanoista talteen arvoesineet, venäjänkieliset kirjat sekä arvokkaat maalaukset, sikäli kuin niitä ei ollut aiemmin viety.

Toukokuussa aloitettiin maaseudun asuttaminen. Suomalainen järjestelmä tuomittiin armotta aatamin-aikaisena ja tehottomana. Suunniteltiin peräti 40 000 kolhoosilaisen sijoittamista vallatulle alueelle. Tämä suunnitelma romahti täysin. Halukkaita muuttajia ei ollut.

Maataloutta yritettiin vaivalloisesti käynnistää muuttajille annetuin lainoin ja elintarvikkein. Erään neuvostoasiantuntijan mukaan ”Tilkkumaanviljely on kiskottava juurineen ja muodostettava uudelleen suurina viljeltyinä maa-alueina”.

Vahvialan asuttamisesta ei ole juuri mitään tietoja. Siellä on voinut olla sovhoosi tai sen osia ja/tai virastojen apumaatiloja.. Hyvin varovaisen arvion mukaan asukkaita on ollut vain muutama sata.

KÄYTTÖÖNOTON HISTORIA 1944-1950

Viipurin länsipuoliset artellit Karjalan tyhjeneminen täydellisesti kaikesta väestöstä lienee tullut yllätyksenä neuvostojohdolle Talvisodan jälkeen. Kun alue syksyllä 1944 palautui NL:lle, oltiin viisaampia. Koko Kannas liitettiin nyt Leningradin oblastiin (lääniin).

Nyt löytyi helposti muuttajia. Heistä tuli runko maaseudun kolhoosiasutukselle myös Vahvialassa.

Asutuksia nimitettiin ensin artelleiksi eli työosuuskunniksi. Kolhooseiksi ne muodostettiin vasta 1947 jälkeen.

Uusia asukkaita alkoi saapua kevättälvella 1945. Tällöin hyvään kuntoonkin jääneet asumukset oli jo ehditty tuhota lähes asumiskelvottomiksi. Syytä ei tällä kertaa pantu suomalaisille, vaan puna-armeijalle ja muulle omalle väelle. Kaikki irtoava, mm. liedet, varastettiin ja muu tuhottiin. Asialla olivat sotilaat. Puna-armeijan tehtävän epäonnistuminen ja kärsityt suuret menetykset lienevät purkautuneet turhautumisena.

Kolhooseja (tai artelleja) perustettiin 15.9. 45 mennessä Kannaksen piireihin 88 kappaletta. Niiden yhteinen väkiluku oli noin 30 000 henkeä. Nyt kyettiin perustamaan kolhooseja/artelleja myös Viipurin länsipuolelle. Asukkaat tulivat lähinnä Moskovan pohjoispuoliselta Vologdan (Vologodski) seudulta. Maatalouden tehtävä oli turvata Leningradin perunan, vihannesten ja karjatuotteiden tarve. Vielä vuotta 1946 sanottiin nälkävuodeksi.

Suomalaisia pitäjänrajoja ei noudatettu, mutta Vahvialaan ja sen lähialueille näyttäisi perustetun artellit 1945 kirkonkylään, Vanhakylään ja Tervajoelle. Niissä oli aluksi kussakin vain noin 15-20 kolhoosiperhettä. Aikuisia miehiä oli vähän.

Koko Viipurin piirissä (Maalaiskunta, Vahviala, Säkkipjärvi) oli aluksi vain 250-300 taloutta eli yhteinen väkiluku olisi ollut ehkä noin 1500 henkeä.

Tähän on lisättävä ratavarren teollisuuslaitokset, joiden käynnistämisestä ei ole tietoja. Asutus oli siis aluksi vähäistä, ehkä muutama sata koko Vahvialassa. Väkeä siirrettiin kyllä jatkuvasti lisää ainakin parina seuraavana vuonna. Kannakselle suunnattiin mm. armeijasta kotiutettavien sotilaiden perheitä. Jo kesällä 1945 oli Viipurin piirissä 495 kolhoosiperhettä ja niissä 2 294 jäsentä. Ennen sotaa oli samalla alueella ollut noin 35 000 karjalaista.

Kolhoosilaisten muuttoa tuettiin moni tavoin. Heille maksettiin matkat ja omaisuuden kuljetus, myytiin ylimääräisiä huopatossuja, nahkajalkineita, huiveja ja pähineitä. Kullekin perheelle käskettiin

”Datsa” Vanhakylän Revonhännässä, rakennettu entisen Emil Hallikaisen talon paikalle. Kuvattu Salmenkalliolta 1.7.2006.

varata lähtökolhoosista lehmä, pari lammasta ja kanoja. Suomalaisten talot ja ulkorakennukset saatiin korvauksetta. Perheet ja kolhoosit vapautettiin veroista kolmeksi vuodeksi. Miten kaikki toteutui, onkin sitten toinen asia.

Viipurin piirissä laskettiin olevan 1.1.1946 kaikkiaan 26 kolhoosia ja yksi sovhoosi. Kaupungissa olisi ollut noin 37 500 asukasta ja piirissä 13 600. Asukasluku on siis noussut hyvin nopeasti.

Artellien vahventaminen Viipurin piirissä

Alla on täydellisin löytynyt luettelo Vahvialan alueen artelleista kesällä 1946. Kyläneuvosto valvoi usean artellin toimintaa.

Vahvialan kyläneuvosto

Artellin nimi	Sijainti
1. Paharj (Kyntömies)	Tervajärvi
2. Rodina (Isänmaa)	Houni
3. Imeni Kutusova (Kutusov oli sotapäällikkö)	Lautala

Myös kirkonkylässä oli kolhoosi ainakin myöhemmin.

Tervajoen kyläneuvosto

17. Novaja Zhiznj (Uusi elämä) (Viipurin maalaiskuntaa)	Mälkki
18. Avangard (Etuosasto) (Kylän eteläosa)	Tervajoki

19. Krasnoarmeets (Puna-armeijalainen) Peltola Sahala ja Possuli

29. Nimetön, Säkkijärvi Nisalahti

Näihin artelleihin tuotiin 1946 kuhunkin 4-11 uutta perhettä. Kaikkiaan Viipurin piiriin tuotiin 370 uutta taloutta pääosa Kirovskin piiristä Moskovan koillispuolelta.

Tiedot artelleista ovat hyvin puutteellisia. Tervajoki näyttää olleen eräänlainen rantatien varren keskusta. Avangardissa oli maata kaikkiaan 193 ha, josta viljeltyä 135. Perheitä oli 11, joista työkelpoisia 32 henkeä. Tämä artelli käsitti ilmeisesti vain eteläosan suomalaisten Tervajoeksi laskemasta alueesta. Pohjoisosa olisi ollut oma artellinsa tässä vaiheessa. Viljelykseen otettiin vain parhaat maat. Muut jäivät metsittymään jo silloin. Tervajoellahan oli ennen sotaa peltoa noin 500 hehtaaria.

Arvioni mukaan Tervajoelle muodostettiin myöhemmin koko kylän käsittävä suurehko Bolsoje Polekolhoosi (Suuri Pelto), jonka jäänteet näkyvät kylään keskustassa vieläkin. Kolhoosi on lisäksi ollut ainakin ollut ainakin Kirkonkylän alueella, sekä ehkä Löytömäen-Vanhankylän alueella. 1947 alettiin purkaa haja-asutusalueen taloja. Ne siirrettiin kolhoosin keskusta tai käytettiin polttopuiksi.

Vahvialassa on nykyisin venäläisen uudehkon kartan mukaan kyläasutusta vain Tervajoella ja entisen kirkonkylän alueella sekä ratavarressa. Muualla on joitain yksittäistaloja. Tyhjiä tai lähes tyhjiä alueita

Tervajoen kolhoosin lehmiä laitumella 1.7.2006, kuvattu bussin ikkunasta Vanhakylä-matkalla.

ovat ainakin entiset Vanhakylän, Löytömäen, Rakokolan ja Häsälän kylät. Myös Houni, Koskela ja Kintere ym. ovat pääasiassa tyhjiä ratavarren asemaseutuja lukuun ottamatta. Yksittäisiä taloja tai datsoja voi tietysti olla.

KARJALA UHRI ITSENÄISYYDELLE

Kuusisen hallituksen perustaminen Terijoelle Talvisodan alla tarkoitti sosialistisen Suur-Suomen syntymä Vienamereltä Pohjanlahdelle. Karjalan säilyttäminen Suomen yhteydessä olisi vaatinut antautumisen ja liittymisen Neuvostoliittoon.

Vallattu alue liitettiin 31.3.1940 Neuvostoliittoon osana vasta nyt virallisesti perustettua Karjalais-Suomalaista Sosialistista Neuvostotasavaltaa (KSSNT). Talvisota oli tarkoitus uusaa 1940-1941, mutta se ei sopinut Saksan suunnitelmiin.

Sama tilanne oli 1944 kesällä. Vain Suomen antautuminen olisi voinut tuoda Karjalan takaisin muun maan yhteyteen.

Suomi menetti noin 95 000 ihmistä ja Karjalan, mutta itsenäisyys säilyi.

Asiakirjoista ei löydy pienintäkään tukea kuvitelmille ja toiveille menetetyt Karjalan saamisesta takaisin Suomelle. Se oli uhri itsenäisyyden puolesta, kuten kaatuneetkin. Karjalan saamista takaisin voi vaatia samoin perustein kuin Karjalan puolesta taistelleen sukupolven palauttamista henkiin ja nuoruuden voimiin.

Kaatuneita voidaan surra ja käydä haudoilla muistelemissa. Samoin voidaan surra ja muistella menetettyä Karjalaa. Kumpiakaan ei voi saada takaisin.

Mutta itsenäisyys säilyi. Karjala oli yksi uhri sen puolesta.

Ilmo Kekkonen

Kirjoittaja on Tervajoella syntynyt Karjalan historiaan perehtynyt yleisesikuntaeversti.

Heikki Koskelainen onnittelee Hannua.

Sukuseuramme perustaja, rintamaveteraani, yrittäjä, kunnallispoliitikko, kirjailija

Hannu Koskelainen 80 vuotta

”Karjalaisuus on sydämen asia”. Näin alkaa Uusimaa-lehden näyttävä syntymäpäivähaastattelu 8.11.2006 Hannun juhlapäivänä.

Lainamme edelleen otteita hänen laajasta haastattelustaan. Heti alkuun siinä käsitellään Hannun kirjoittamisharrastusta ja todetaan hänen saaneen keväällä valmiiksi kuudennen kirjansa Tuhkala, jonka jälkeen hän on levännyt, mutta aikoo jatkaa vielä poliittisilla muistelmillaan, jota varten hänellä on paljon materiaalia ja muistiinpanoja.

Kunnallispolitiikan kaudelta hänelle ei ole jäänyt mitään hampaankoloon. Hannu jätti kunnallispolitiikan 1980-luvun lopulla oltuaan yli 30 vuoden ajan Porvoon maalaiskunnan kunnanvaltuustossa. Hän oli aikanaan myös valtuuston ja hallituksen varapuheenjohtaja sekä henkilöstölautakunnan ja kaavoituslautakunnan puheenjohtaja. ”Enemmistö päättää ja pulinat pois”, siteeraa Koskelainen Johannes Virolaista, jonka linjaa hän aikanaan keskustapuolueessa edusti”.

Hannu on edelleen Porvoon seurakuntayhtymän kirkkovaltuuston ja seurakuntaneuvoston jäsen. Nämä tehtävät hän jättää tämän valtuustokauden jälkeen. Nyt hän sanoo jäävänsä eläkkeelle luottamustoimista ja vähentävänsä myös järjestötoimintaa rintamaveteraaniyhdistystä lukuun ottamatta. Hän on ollut Porvoon rintamaveteraanien puheenjohtaja vuodesta 2001 lähtien. Yhdistyksen käytännön toiminnan pyörittäminen siirtyy jatkossa nuoremmille järjestömiehille vaikka seuraava puheenjohtaja onkin vielä veteraani. Hannu itse lähti 17-vuotiaana jatkosotaan, jossa hänen asemapaikkanaan oli Lappeenrannan lentokenttä.

Evakkoon hän joutui lähtemään kaksi kertaa kotikylästään Tervajoelta. Porvoon maalaiskunnassa hän aloitti pienviljelijänä ja hankki sivuansioita monen-

laisissa töissä. 50-luvulla hän toimi Maalaisliiton Uudenmaan piirin toimitsijana, josta häntä pyydettiin vuonna 1956 Uusimaa-lehteen toimittajaksi. Toimittajana hän oli 10 vuotta, kunnes päätti perustaa oman yrityksen, Porvoon Puutarhatyön, joka urakoi alan töitä eri puolilla Uuttamaata. 1970-luvulla Hannu perusti Piha-Center- myymälän Ölsteniin. Urakoinnin hän lopetti 1986 ja luopui Piha-Centeristä 1993.

Kirjallisen toimintansa Hannu aloitti aktiivipoliitikon kauden jälkeen. Samoihin aikoihin syntyi myös hänen ensimmäinen sävellyksensä Kevätuulia. Sittemmin niitä on syntynyt niin paljon lisää, että niitä on julkaistu 20 CD-levyllä. Sävellyksensä hän on tehnyt keinutuolissa korvakuulolta mandoliinin avulla kasetille, josta ne on sitten nuotitettu.

Hannun kaksi viimeistä kirjaa ovat romaaneja. Muotona romaani on hänen mielestään kirjoittajalle kiinnostavampi, vaikka hänen romaaninsa perustuvatkin todellisiin tapahtumiin ja henkilöihin: ”Niissä kun saa pistää lehmätkin puhumaan”!

Näihin sanoihin päättyi Hannu Koskelaisen haastattelu Uusimaa-lehdessä.

Syntymäpäiväänsä Hannu vietti perhepiirissä. Sukuseuran ja lehtemme edustajat tapasivat Hannun ja Pirkon pari päivää myöhemmin, jolloin oli mahdollisuus esittää onnentoivotukset ja kiitokset hänen sukuseuran hyväksi suorittamastaan arvokkaasta työstä.

Koskelaiset

Vast. toimittaja Heikki Koskelainen
Leppisaarentie 10 C
00830 Helsinki
puh. 09-755 33 57, 050-56 34 065
heikki.koskelainen@kolumbus.fi

Toimittaja Pekka Koskelainen
Hambonkaari 69
06500 Porvoo
puh. 0400-918 375

Paino Formato Print Oy, Porvoo

Julkaisija Koskelaiden Sukuseura ry

Tilausmaksu 12 € sisältyy jäsenmaksuun

Pankkitili Nordea 126230-518535